Hvorfor vil vi Kvinder have Valgret?

Foredrag, holdt i Afholdssamfundet i København.

Ja, jeg siger! *vi* Kvinder, for jeg er en af dem, der *vil* have Valgret, og jeg bør derfor ogsaa kunne gøre Rede for, hvorfor vi vil det.

Først, fordi den simpleste Retfærdighed kræver det. Der er noget højst irriterende ved en Uretfærdighed — naar den rammer os selv. Desværre er vel de fleste af os saaledes beskafne, at vi med temmelig megen Sindsro kan finde os i den Uretfærdighed, der kun rammer de andre, og det slet ikke, fordi vi ønsker, at det skal gaa uretfærdigt til; men simpelthen fordi vi, da vi ikke selv føler den, overhovedet ikke kommer til at tænke paa eller lægge Mærke til, at den eksisterer. Jeg vil derfor heller slet ikke gaa i Rette med Mændene, fordi de fleste af dem endnu ikke har faaet Øje for, at det er en Uretfærdighed, der begaas, naar man siger: »Naar en Mand har saa og saa meget i aarlig Indtægt, skal han betale saa meget i Skat; men saa skal han ogsaa have Ret til at vælge eller vælges til Medlem af Kommunens styrende Raad — naar en Kvinde har den samme Indtægt, skal hun ogsaa betale den samme Skat; men hun skal holdes udenfor alt, hvad der angaar Kommunens Styrelse, for »vi alene vide.« - -

Men hvad jeg tror, man kan forlange af Mændene, er dette, at, naar man forestiller dem Sagen, de da skal sige: »Ja, det er jo virkelig ogsaa en Uretfærdighed.« Men naar det er erkendt for at være saaledes, saa maa det ogsaa forandres. Det er for galt, at endogsaa *Lovene* i et Land, der kalder sig kristent — men rigtignok er saare langt fra at være det — hviler paa Uretfærdighed. Er det ikke nok med al den Uretfærdighed, der begaas udenfor eller imod Loven? Sandelig, vi lever i en Tid, hvor Uretfærdigheden er bleven mangfoldig, og Kærligheden er bleven kold i mange. Gaar der nogen Dag hen, uden at vi ser og hører om Mennesker, der undertrykker og foruretter hverandre, der lyver mod, bagtaler, bedrager og mishandler hverandre? Sandt nok, vi forventer ny Himle og en ny Jord, i hvilken Retfærdighed bor, og Gud være lovet for det Haab! det er noget at trøste sig ved, naar Forholdene her nede synes os altfor fortvivlede og haabløse. Men det er nu ikke Meningen, at fordi man har dette Haab, skal man sætte sig hen med Hænderne i Skødet og sige: »Ja, lad det saa gaa med al den nærværende Elendighed, som det kan.« Paa ingen Maade! Det er ikke Herrens Vilje. Nej, vi skal tage fat med de Kræfter, han har givet os, enten de nu er smaa eller store, paa at rense